

Откъс от “Добре, че Мина” - Мерия Мирчева

– А твоята клиширана история каква е, Мина? Разкажи ми, докато вечерям.

– Не е много приятна, защото моята най-голяма любов беше невъзможна, но защото той не отвърщаше на чувствата ми, а аз бях достатъчно глупава да му позволява да ме разиграва. Лош човек, на когото емпатията му е напълно непознато чувство. Обърках си целия живот покрай него, не знам как успях да се обсебя толкова много. Целият ми свят се превърна в един човек, на когото грам не му пукаше за мен.

Изтръгнах рязко една кожичка, намираща се до единия ми нокът, и бликна кръв, която запуших с палец. Бях свикнала с този навик и кръвта отдавна не ми правеше впечатление. За пръв път споделях на непознат за Ерик, за пръв път признавах всичко това на глас. Усещането беше хем приятно, хем болезнено. Погледът на Лиляна сега беше мек и топъл, от зимата в очите ѝ нямаше и следа. Това беше точно емпатията, която толкова отчаяно бях търсила в Ерик. Но не се беше появила.

– В какво се влюби по-точно? – попита тя, преглъщайки хапката си. Беше уцелила в десетката с този въпрос.

– Все още не съм сигурна. Не мисля, че проблемът беше в него, по-скоро в мен самата, защото го харесах изначално. Не познавам баща си, изоставил ни е с мама още преди да се родя. А майка ми така и не прояви интерес към мен. Мисля, че това е единствената ми представа за любов, защото с нея съм израснала. Липса на каквото и да е интерес в комбинация с безразличие явно не завършва в особено „здравословно“ емоционално състояние – засмях се, макар че не беше никак смешно. – Объркано ми е всичко. Не знам какво е истинска любов. Не съм изпитвала, не съм виждала – признах смутено. Усетих как очите ми щяха да се насълзят, но успях да поема контрола и да ги спра.

– О, миличката ми, толкова много съжалявам... Това е повече от ужасно, не знам защо хората правят деца, когато нямат намерението да ги обичат. Трябва да има закон срещу това, не мога да повярвам – сега Лиляна хвана ръката ми, а в погледът ѝ видях всичко, което никога не бях видяла в този на майка ми. Обич. Грижа. Топлина...

– Една сочна пържола търси своята собственичка!

Мъжът, който приготвяше вечерята ми, остави чинията пред мен и ми намигна.

– Много благодаря още веднъж! – извиках след него, защото веднага се върна при скарата и не ме изчака да кажа каквото и да е.

– Да ти е вкусно! – Лиляна ми се усмихна и пусна ръката ми.

Храната изглеждаше чудесно, само че изведнъж бях загубила всякакъв апетит. Не съм сигурна дали беше заради темата на разговора ни, или просто вече беше минало достатъчно време, в което коремът ми къркореше, и гладът бе отминал.

– Трябва ти някой, който ще ти покаже какво е любов – Лиляна вече привършваше с вечерята си, която ми се стори твърде голяма, не знам как поддържахше толкова ниско тегло. Опасявах се, че може би наистина беше болна, но си заповядах да не мисля за това сега.

– Имало е такива, просто аз не съм го възприемала за любов и не съм им обръщала внимание – въздъхнах и започнах да режа пържолата си. Трябваше да ям. – Казах ти, коренът на проблема се намира в мен. Затова дойдох тук, надявам се да пречистя съзнанието си и да осъзная стойността си най-накрая. Да започна да се уважавам и най-вече – да започна да се обичам, за да мога да позволя на някого друго да ме обича. Като за начало трябва да намеря себе си, което ми се струва най-сложно.

– Че какво има да си търсиш? Аз мога да ти покажа коя си веднага! Прекрасно младо момиче, което има цялото време на света да бъде която си поиска.

В момента, в който Лиляна привърши с вечерята си и нареди вилцата и ножа един до друг върху чинията, собственикът на къмпинга се появи отнякъде и я отсервира, а тя му кимна в знак на благодарност.

– Не искам да съм повече никой друг освен себе си – заявих категорично и натъпках една хапка в устата си насила.

– Ще се справиш, не се притеснявай – успокои ме. – Цялото време е пред теб – думите ѝ трябваше да звучат окуражително, но долових нотка на тъга в тях. Или си въобразявах?

– Благодаря ти, Лили!

– А, няма за какво, нищо не съм направила – засмя се тя. – А сега се сетих, че аз ти споделих за моята детска мечта. В този ред на мисли, каква е била твоята?

Като малка единствено исках да бъда харесвана, защото никой не ме харесваше. Прекарах детството си без приятели и така и не разбрах защо. С нищо не бях по-различна от останалите деца, но те просто бяха решили, че ще си комуникират с мен само за да ми се подиграват. Не можех да се сетя да съм мечтала някога да бъда нещо конкретно, просто исках да бъда част от обществото. Да не се налага да се чудя какво не е наред с мен. Когато настоящето ти не е цветущо, не ти остава толкова време да мечтаеш за бъдещето. Просто се надяваш един ден да се събудиш и хората да започнат да те приемат такава, каквата си. А когато това не се случи – взимаш нещата в свои ръце и се преобразяваш в това, което знаеш, че хората ще одобряват. Докато в един момент не забравиш всичко, което всъщност някога си била.

Сега бях просто една смесица от характери, но нито един от тях не беше мой.

– Детската си мечта я осъществих отгавна – признах. Така беше. Хората бяха започнали да ме харесват, но за сметка на това аз се бях намразила. – Не стана това, което очаквах. Но сега имам нова мечта, която е по-важна.

– О, това е хубаво! Винаги трябва да имаме мечти и цели, които да преследваме. Които да ни дават смисъл – Лилиана продължаваше да ме гледа с топла усмивка. – Каква е новата ти мечта?

– Да напиша книга!